

[Pernille Frahm]

det, vil jeg sige til fru Eva Kjer Hansen, og det siges deri, at der mangler generelle kriterier for at skelne arbejdsskader fra andre skader, hvad belastningssygdommene og -symptomerne angår.

Det foreliggende forslag vil være et kraftigt incitament til at få ændret på forholdene, så belastningsskader undgås, og til at få undersøgt dette underprioriterede område grundigt; det er sikkert ikke et tilfælde, at et sådant lavtlønsområdes sygdomme ikke bliver taget seriøst.

Vi støtter forslaget, det vil nemlig være et incitament til at lave den nødvendige omorganisering, så monotont, opslidende arbejde kan afskaffes, men jeg skal da lige spørge Socialdemokratiet, om man ikke har glemt ordet »ulykke« i § 9, eller om det skal være en stramning.

I øvrigt kunne jeg godt ønske mig, at man havde taget SF med i udarbejdelsen af forslaget, f.eks. med udgangspunkt i det udmærkede beslutningsforslag nr. B 68 fra folketingsåret 1989-90 om ændring på arbejdsskadeområdet. Forslaget kan stadig væk rekvireres.

I øvrigt er vi glade for den handlingsplan, som blev vedtaget under debatten om arbejdsmiljø, for så kunne man også få gjort opnåelsen af de langsigtede mål mulig.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Socialministeren og ordførerne fra regeringspartierne har alle afvist forslaget, bl.a. under henvisning til, at ministeren vil fremsætte forslag til ændring af arbejdsskadeforsikringsloven. Jeg synes, det er vigtigt, at vi nu får afklaret, om den ændring vil komme til at indeholde en ændring af de forhold, vi her taler om, nemlig §§ 9 og 10 i arbejdsskadeloven.

Tom Behnke (FP):

Det kan jeg ikke umiddelbart svare på, men forslagets første punkt er vi rimelig positive over for, og det vil vi gerne være med til at se yderligere på. Vi vil også gerne have undersøgt det før omtalte bilag 1 fra Dansk Arbejdsgiverforening, og vi skal have en præcisering af, hvordan Socialdemokratiet mener formuleringen skal være. Forholdet er jo det, at en pludseligt opstået skade ikke behøver at være et ulykkestilfælde, hvorimod et ulykkestilfælde altid er en pludseligt opstået skade.

Derimod kan vi ikke være med til forslagets andet punkt. Som udgangspunkt mener vi, at § 10, stk. 1, 1. pkt., helt skal fjernes fra loven, for der er udelukkende tale om en ansvarsforflygtigelse, der bevirker, at den enkelte arbejder ikke behøver at tænke et eneste sekund på egen sikkerhed, når han påtager sig et arbejde. Sætningen: »... er udsat for i højere grad end personer uden et sådant arbejde« er helt barok. Hvordan skal man nogen sinde kunne definere sig ud af sådan en formulering? Sagen er vel, at enhver form for arbejde har nogle funktioner, som ikke skal udføres af personer, der ikke har netop et sådant arbejde.

I forslaget fra Socialdemokratiet forsøger man endnu en gang at flette en formulering ind i loven, hvorefter monotone og ensidigt gentagne funktioner også skal kunne give erstatning, hvis man tager skade af dem. Hvad er det, man prøver at indgyde befolkningen ved sådan en formulering? Er sagen ikke, at man med dette forslag endnu en gang forsøger at flytte ethvert ansvar væk fra individet og lægge det over på arbejdsgiveren og staten? Er det ikke rimeligt, at arbejdstageren også selv har et ansvar for, hvad det er for et arbejde, han påtager sig? Der er ikke nogen, der er tvunget til at tage et bestemt arbejde. Vi ved alle, hvad det er for stillinger, der kan give arbejdsskader, og vi ved godt, hvad risikoen er, men hvis man ikke vil løbe den risiko for den aftalte løn, må man finde sig et andet arbejde.

Skal det være sådan, at alle blot kan lægge hjernen hjemme på hattehylden, når de går på arbejde, fordi storebror – staten – nok skal tage sig af alle og sørge for alle? Det er næsten samme forhold, der gør sig gældende i trafikken, hvor man som cyklist efterhånden kan køre hjemmefra med lukkede øjne uden i øvrigt at tage sig noget af det, fordi alle andre bare får skylden og der altid er nogle til at samle op efter én. Den form for ansvarsforflygtigelse og den form for samfund, hvor individet ikke har noget ansvar for sig selv, vil Fremskridtspartiet ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Til hr. Tom Behnke – nu skal jeg lige være sikker på, det er den rigtige Behnke – der talte om at lægge ansvaret på den enkelte medarbejder, og om, at man kan søge sig et andet job,